Årbok 2026 for Nord-Trøndelag historielag

Presentasjon 10.11. 2026

Åke Jünge, redaktør

Les blant annet om

Steinen ved prestegården på Stiklestad

Hvem var den hellige Brettiva?

Barnet som overlevde Garnes-mordene i 1806

Folket på Levangermesset

Bygdesamer ved Trondheimsfjorden

Malm og Fosdalens Bergverk

Ytterø Mining Company

Olav Duun relevant for helsepersonell i dag?

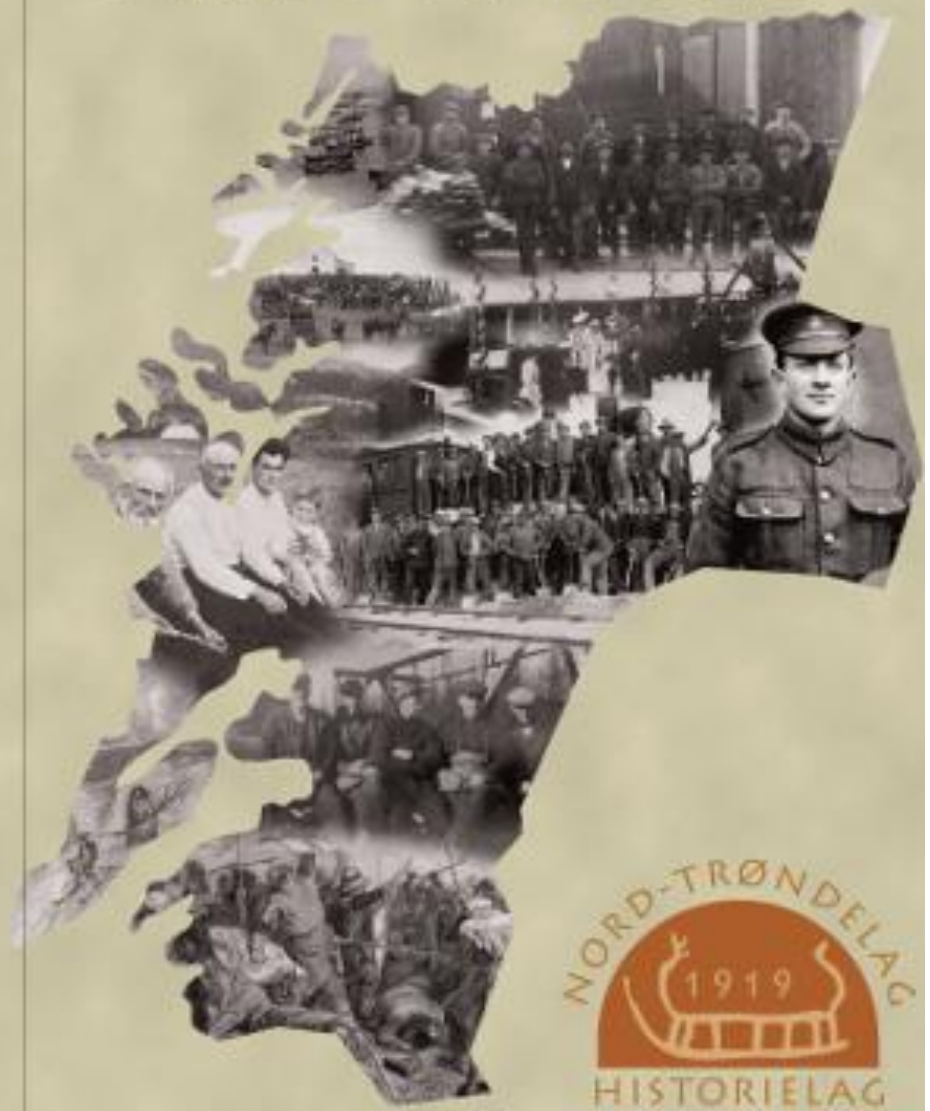
Gjæslingulykka 1906

9 788299 060447

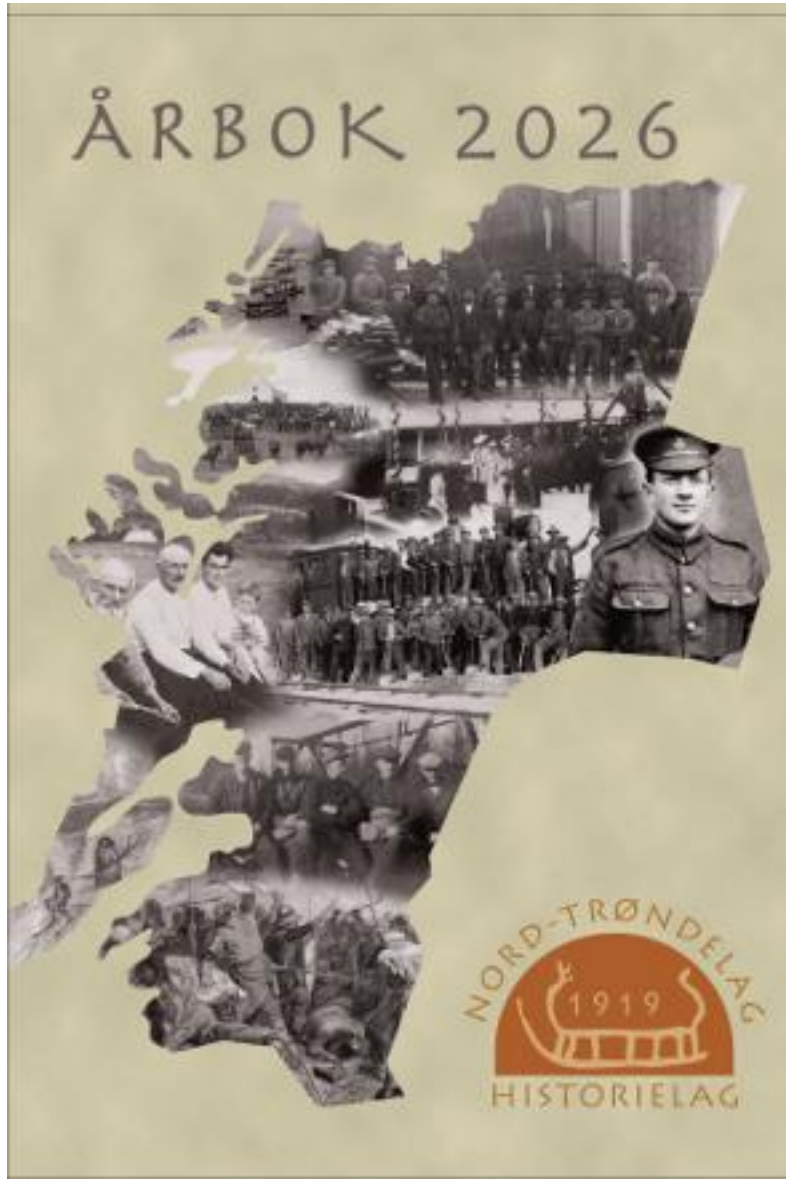
bk

NORD-TRØNDELAG HISTORIELAG ÅRBOK 2026

ÅRBOK 2026

NORD-TRØNDELAG 1919 HISTORIELAG

ÅRBOK 2026

Årbok nr. 103 – årgang 106

REDAKTØR
ÅKE JÜNGE

REDAKSJONSKOMITÉ
Solfrid Vestli
Nina M. Austad-Sivertsen
Torstein E. Bruvoll
Roar Hagen-Diez

BILDEREDAKTØR
Roar Hagen-Diez

Opplag 600 eks.

ISBN 978-82-90060-44-7

BK Stena AS – 2026

Redaksjonen for årboka 2026

***Redaksjonen for årboka 2026**, frå venstre:*
Nina M. Austad-Sivertsen, Roar Hagen-Diez, Åke Jünge,
Torstein Engum Bruvoll og Solfrid Vestli.

Vi vil svært gjerne ha fleire abonnentar. Da får du boka ein hundrelapp billegare enn over disk. Som abonnent får du dessutan kjøpe årbøker frå 2023 eller før for ein billeg penge. Ta kontakt med ein av oss i redaksjonen:

Nina M. Austad-Sivertsen, Ekne
(e-post: nina@austad.no)
Solfrid Vestli, Ekne
(e-post: solfridhelen@hotmail.com)
Torstein Engum Bruvoll, Snåsa
(e-post: toeng2012@gmail.com)
Roar Hagen-Diez, Skatval
(e-post: roardiez@hotmail.com)
Åke Jünge, Verdal
(e-post: akejunge8@gmail.com)

Innhold

	Kjære lesar	5
Ole Tronstad	Lederen har ordet	7
Roar Hagen-Diez	Steinen ved prestegården	9
Gunnhild Røthe	Hvem var den hellige Brettiva?	37
Tine Berg Floater	Kunnskap om kirkeliv og kirkekunst i eldre rettsmateriale	41
Solfrid Vestli	Om då fløanbonden møtte trollkjerringa på Forbordsfjellet – ei segn frå Skatval	53
Miriam Aurora Hammeren Pedersen	Bygdesamer innerst i Trondheimsfjorden: En slektshistorisk oppdagelsesferd	57
Aud Eli Kristoffersen	Barnet som overlevde Garnes-mordene, og litt om hennes etterkommere	67
Jon Peter Stav	Dramatisk fødsel i Sparbu 1824	79
Liv Sofie Kjønstad	Folket på Nesset ved Levanger	89
Åke Jünge	Ein bygdesamisk familie ved Indre Trondheimsfjord rundt år 1900	101
Erik Stenvik	«Det store hamskiftet» – da bygdefolk vart byfolk	111
Beate Lutdal	Den ulykksalige hesteutstillingen og oppsigelsen hos majoren	123
Erik Fløan	Haugianere på prærien: Undlin-familien fra Åsen og norsk-amerikansk kristenliv og politikk	129
Asbjørn Karlsen	Wilhelm Moe sin allsidige karriere – Frå fiskarheim i Skarnsundet til fagleg arbeid i Steinvika	139
Jannicke Bjørvik	Menneska bak kiseventyret – Dei tilsette ved Ytterø Mining Company i 1865	151
Inger Johanne Pettersen	Bygda som ble gruveby – Malmsamfunnet og Fosdalens Bergverk fra ca. 1850-1940	167
Erik Stenvik	Båten frå Oterbekken og Gjæslingulykka i 1906	179
Signe Heggset	Leif Tømmeraas, en snåsning i første verdenskrig. Beretninger fra slagmarka.	187
Jostein Holmen	Olav Duun: Relevant også for helsepersonell i dag?	197
Truls Eggen	Jernbanen gjennom Snåsa, tilbakeblikk og – framtidsvon?	207
Torstein Bruvoll	Okkupasjonstid, unntakstilstand og et prestemøte i Grong	215
	Retting om Anton Røstad i årbok 2025	225
	Årsmelding Nord-Trøndelag historielag	227
	Lokallaga i Nord-Trøndelag historielag	229

- 20 artiklar
- 246 sider
- Forfattarar: 10 kvinner og 10 menn
- 50%-målet er nådd!

Kjære lesar

Så har ein flittig redaksjon og mange flittige skribentar fått til Nord-Trøndelag historielags årbok nummer 103, årgang 106. Avviket mellom tala har si forklaring i at det rundt 1970 kom årbok for to år tre gonger. Dette gjer at årboka vår er eit einestående fenomen i norsk bokflora: Ei av dei lengstlevande årbøkene av regionalhistorisk type her i landet.

Tema for artikkelforfattarane er sjølvvald, noko som fører til at boka inneheld stoff som spenner vidt i tid og rom, men med ein link til Nord-Trøndelag på eit eller anna vis. Med ei slik redaksjonell linje har vi dei 18 åra eg har vore med i redaksjonen bygd opp eit nettverk av forskande skribentar som kjem med bidrag år etter år. Nye kjem til kvart år og erstattar dei som fell ifrå. Andelen av artiklar frå kvinnelege skribentar held seg på eit høgt nivå. I årets årbok er halvparten av artikkelforfattarane kvinner. Målsettinga på 50% kvinner er nådd for første gong.

Også i år har vi stor spennvidde i artikkelemne: Redaksjonsmedlem Roar Hagen-Diez sin artikkel om steinen ved Stiklestad prestegard inneheld ny forsking og nye funn når det gjeld spora etter slaget på Stiklestad, - eit glimrande innspel til 2030-markeringa av slaget.

Uavhengig av kvarandre har to damer forska på den rikhaldige gruvehistoria i Nord-Trøndelag: Jannicke Bjørvik skriv om Ytterø Mining Company og Inger Johanne Pettersen om Malm og Fosdalen Bergverk. Gruvehistorie er spennande.

Sjølv har eg no runda 20 artiklar om sørsamisk historie i årbøkene på 2000-talet, - i år om bygdesamar ved Indre Trondheimsfjord. To andre artiklar kjem i år inn på sørsamisk historie: Asbjørn Karlsen skriv om Wilhelm Moe frå Skarnsundet og Miriam Aurora Pettersen om korleis ho leita etter sine samiske røter innerst ved Trondheimsfjorden.

I år er det to jubileum som blir markert: Jostein Holmen markerer 150 år sia Olav Duun vart fødd, ved å ta for seg korleis Duun skreiv presist og lærerikt om sjukdom og helse. Truls Eggen kjem med lokal toghistorie om at det er 100 år sia jernbanen kom fram til Snåsa.

Dette var berre mine subjektive tips om denne boka. Sjølv vil du kanskje finne andre artiklar meir interessante. Bla og les. God lesetur!

Eg vil også i år takke dei andre i redaksjonen, som støtt får kasta til seg oppgåver dei må løyse på kort varsel: Solfrid Vestli, Torstein Engum Bruvoll, Roar Hagen-Diez og ny av året: Nina M. Austad-Pettersen. Dei driv med hjelp til artikkelforfattarar, kommentarar, forslag til kutt og forbedringar, forslag til illustrasjonar, korrekturlesing og mykje meir.

Størst takk vil eg rette til artikkelforfattarane. Med forskartrang og skriveglede har dei laga artiklar om emne dei har ekstra god innsikt i, slik at vi andre kan få utvida horisonten og få ny kunnskap. For oss i redaksjonen er det ei stor glede å ta imot nye artiklar og bli kjent med nye forfattarar. Takk!

Forfatter: Ole Tronstad
Født: 1957
Bosted: Inderøy
Yrke: Pensjonist
E-post: oltr@online.no

Nord-Trøndelag historielag
Lederen har ordet

På våre årsmøter og halvårsmøter, som går på omgang mellom medlemslagene, har vi alltid faglige tema. På de tre siste møtene har vi fått presentert industri- og samfunnshistorie fra Kopperå i Meråker, politisk historie og barneheimhistorie fra Rostad på Inderøy, og nå sist romertida i Trøndelag og jernproduksjonen på Skatval. Temaene illustrerer det mangfoldet av historiske emner medlemslagene våre kan presentere når vi møtes. En grunnidé for Nord-Trøndelag historielag er nettopp å spre kunnskap om vår historiske arv i regionen. Hvert enkelt historielag har naturlig nok sitt eget område i fokus, men vi har også en felles regional historie som vi over tid kan løfte fram sammen. Når vi møtes, deler vi dessuten erfaringer fra alle våre virkeområder. Deling av årbøker er et fast innslag, og diskusjoner om praktisk drift av lagene står også sentralt. I tillegg kan vi arrangere aktuelle faglige kurs, som arkivkurs og skrivekurs. Ikke alle historielag i vårt område er medlemmer hos oss. Det er synd, fordi viktige områder som Egge og Steinkjer by dermed ikke får en naturlig arena for å presentere seg for de andre historielagene. Jeg er sikker på at vi ville hatt gjensidig nytte av felles treff for å utveksle kunnskap om hverandres arbeid. Derfor er mitt ønske at også disse lagene inviteres inn.

I 2030 er det tusen år siden slaget på Stiklestad og Olav Haraldssons fall. Dette er en hendelse som står sentralt i fortellingen om Norge, og som har stor betydning både realpolitisk og sym-

Forfatter: Roar Hagen-Diez
Født: 1976, Levanger
Bosted: Skatval
Yrke: Markedskoordinator, SpareBank 1 SMN
E-post: roardiez@hotmail.com

Steinen ved prestegården

Peter Nicolai Arbos dramatiske fremstilling av Olav Haraldssons fall på Stiklestad fra 1859 står som et sentralt eksempel på 1800-tallets nasjonalromantiske tolkning av Olav den hellige.

Steinen ved Stiklestad Vestre prestegård. Den markerte uthuggingen på oversiden er det eneste synlige elementet som skiller steinen fra andre flyttblokker i området. Før flyttingen i 1989 lå steinen med uthuggingen vendt ned mot bakken langs den eldre ferdselsvegen ved prestegården. Ved omleggingen av innkjørselen ble steinen flyttet til sin nåværende plassering. Foto Roar Hagen-Diez.

Relikviegjemmen i steinen ved Stiklestad Vestre prestegård dokumentert med måle- stav. Uthuggingen måler om lag 5,5–6 × 5,5–6 cm, med en dybde på ca. 1,8–2 cm og viser en presis og jevn utførelse med tyd lige rette kanter. Foto Roar Hagen-Diez.

i 1929 gjennom store deler av sitt yrke liv, og få kjenner dens moderne van

Forfatter: Gunhild Røthe
Født: 1958, Namsos
Bosted: Oslo
Yrke: Regionshistoriker med doktorgrad om legendetradisjon om Olav den hellige i sagalitteraturen
E-post: gunnhildrothe@gmail.com

Hvem var den hellige Brettiva?

Brettemesse

Kristenretten i Gulatingsloven fastsetter hvilke messedager for helgener som skulle feires gjennom året. Brettemesse var den første etter jul (*Gulatingslovi*, s. 29). Gulatingsloven oppgir ikke noe tidspunkt for Brettemesse, men på primstaver og kalendere er datoen 11. januar. På en primstav fra Telemark er symbolet for dagen en hest, ellers er symbolene kors og krone, vanlige symboler for jomfru Maria (Dybdahl, 1999, s. 28).

Brettemesse er også omtalt i sagaen om den hellige biskop Gudmund den gode (1161-1237) på Island. «Den neste vinteren, etter jul, på St. Brettivamesse, gjorde Gudmund seg klar til å reise hjemmefra og vestover over heia til Holar for å besøke biskop Brand og andre venner; som vanlig fulgte mange mennesker ham på reisen, og det var til sammen seksten i følget.» (*Biskop*

St. Brigid (ca. 1924–1925), malt av Patrick Joseph Tuohy (1894–1930). Den irske helgenen Brigid av Kildare (ca. 451–525) er av middelalderhistoriker Audun Dybdahl foreslått som en mulig identitet bak den norske Brettiva (Brictiva).

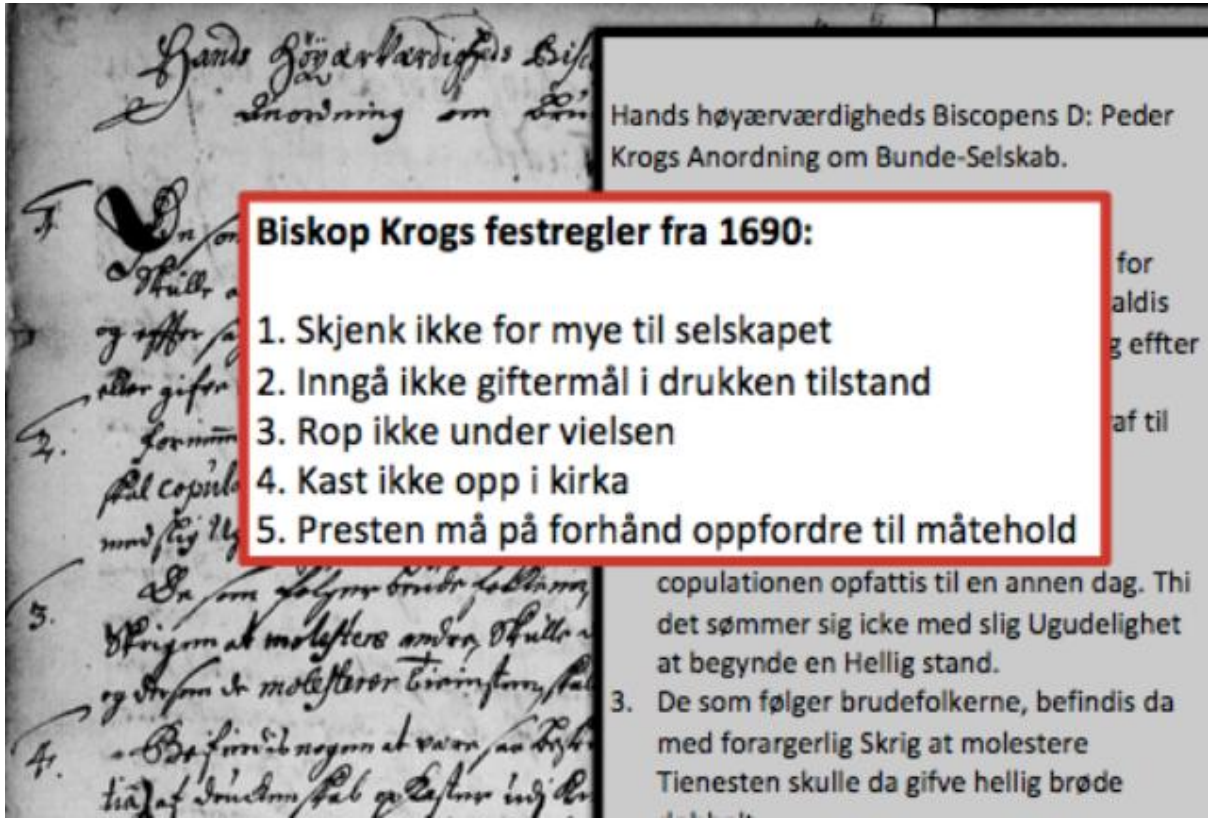
Munkeby klosterruin i Levanger. Klosteret ble grunnlagt av cisterciensermunker omkring år 1100 og er i dag et av de best bevarte middelalderklostrene i Trøndelag. Foto: Trond Isaksen, Riksantikvaren.

Forfatter: Tine Berg Floater
Født: 1966
Bosted: Oslo
Yrke: Leder for Forsvarsmuseet og Akershus slott og festning. Historiker og forfatter.
E-post: tbfloater@gmail.com

Kunnskap om kirkeliv og kirkekunst i eldre rettsmateriale

I rettsmaterialet fra 1700-tallet finner man kunnskap om alt mellom himmel og jord. Og rett som det er også om ukjente ting som omhandler både himmel og jord, som kirkekunst – og ølservering.

Hands høyærværdigheds Biscopens D: Peder Krogs Anordning om Bunde-Selskab.

Biskop Krogs festregler fra 1690:

1. Skjenk ikke for mye til selskapet
2. Inngå ikke giftermål i drukken tilstand
3. Rop ikke under vielsen
4. Kast ikke opp i kirka
5. Presten må på forhånd oppfordre til måtehold

for
aldis
g effter
af til

copulationen opfattis til en annen dag. Thi det sømmer sig icke med slig Ugudelighet at begynde en Hellig stand.

3. De som følger brudefolkerne, befindis da med forargerlig Skrig at molestere Tienesten skulle da gifve hellig brøde

Forfattar: Solfrid Vestli
Fødd: 1972
Bustad: Ekne
Yrke: Bibliotekar
E-post: solfridhelen@hotmail.com

Om då fløanbonden møtte trollkjerringa på Forbordsfjellet – ei segn frå Skatval

I gamal tid var det viktig å ha øl til jol. Slik var det også på Fløom på Skatval der den djerve idrettsmannen og klokkaren Fløtt Fløan budde. Men ein jolekveld oppdaga kona hans at joleølet hadde vorte heilt mislukka. Gjæren var det plutseleg fram ei trollkjerring. Månen skein i skeive tenner då den gamle gygra gliste åt han, og i den krokete handa heldt ho eit drikkehorn med skjenk som ho rekte fram til Fløtt. Han skjøna nok at denne supen ikkje var sunn, men han

Fløtt som flyktar frå gygra.

Forfatter: Miriam Aurora Hammeren Pedersen
Født: 1990
Bosted: Oslo
Yrke: Utdannet sosialantropolog, jobber som rådgiver
E-post: miriamaulis@gmail.com

Bygdesamer innerst i Trondheimsfjorden: En slektshistorisk oppdagelsesferd

Kommentar fra forfatteren: «Undersøkelser gjort rett før denne artikkelen gikk i trykken tyder på at den Morten Andersen som gifter seg i Sparbu i 1783 med stor sannsynlighet ikke er identisk med den Morten som døpes 1754 i Inderøy. Artikkelen dreier seg imidlertid hovedsakelig om opphavet til moren til Morten fra Inderøy, og dette arbeidet har lokalhistorisk verdi i seg selv.»

Avslutning

Med denne artikkelen har jeg ønsket å bringe litt oppmerksomhet til den bygdesamiske befolkningen i Steinkjer-området og deres etterkommere, og løfte fram en bit av en historie som ofte glemmes.

Aller viktigst er selve menneskene vi har utforsket i denne artikkelen – ekte mennesker som levde ekte liv. De fortjener ikke å være usynlige. De fortjener å bli husket.

Forfatter: Aud Eli Kristoffersen
Født: 1950
Bosted: Beitstad
Yrke: Pensjonist/cand.polit.
E-post: audelikristof@gmail.com

Barnet som overlevde Garnes-mordene, og litt om hennes etterkommere

I år er det 220 år siden de grufulle Garnes-mordene skjedde i Verdal. Bonden på gården Garnes, hans datter Kirsti og to av hans sønner ble brutalt drept av to svensker natten 29. - 30. juli 1806. En sønn og Kirsti sin lille datter Ane på tre måneder overlevde. Ole Skavhaug, som var far til vesle Ane, og Kirsti ønsket å gifte seg. Men Garnesbonden var en bestemt herremann, og mente at Kirstis kjæreste ikke var god nok for datteren. Morgenen etter at ugjerningen ble oppdaget, startet et søk etter morderne. Etter noen dager fikk Ole Skavhaug tak i morderne inne på svensk side. De ble tatt med til Norge, vokste opp, der sto Garnes-skrinet som et konkret bevis på Garnes-mordene. Skrinet bar preg av hardhendt behandling, kanskje da morderne åpnet det?

I denne artikkelen ønsker jeg å finne ut om det var noe hold i det som ble fortalt da jeg var lita, det at hvis det lille barnet ikke gråt mens Garnes-mordene skjedde, så skulle hun få leve. Eller var det bare folkesnakk?

Jeg er overrasket over den store mengden stoff om Garnes-mordene som finnes. Noe av det er ganske nytt også. 220 år har ennå ikke gjort tragedien uinteressant. Det siste jeg hørte på, var en pod-

Morfar Sevald Stubskin ved bautasteinen over Ole Skavhaug på Garstad kirkegård i Vikna. Foto: Odd Dønnem.

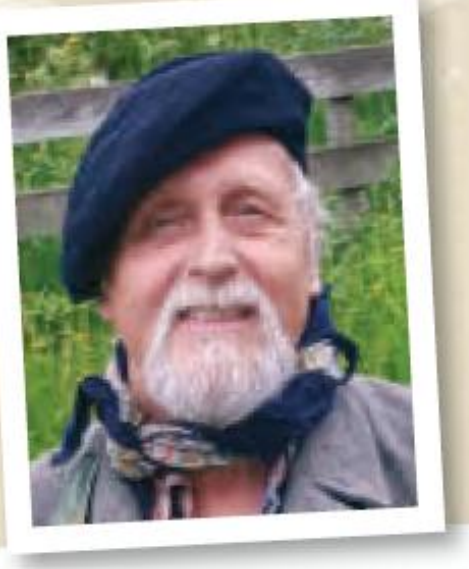
1906.» 100-årsminnet ble markert i mange aviser landet rundt. Anne og Ole som fremdeles bodde i Verdal, fikk nok dette med seg.

gjøre. Hun fikk en stor slekt etter seg, 5 barn (3 døde som små), 6 barnebarn, 15 oldebarn, 29 tippoldebarn og flere tipp-tipp- og tipp-tipp-tippoldebarn. Når en ser på navnene til Anes etterkommere, er det tydelig at navnet Anne eller variasjoner av navnet forekommer ofte. Noe kan sikkert være tilfeldigheter, men jeg vet at det også er en bevisst hedring av «barnet i vugga», Ane.

Ane fikk som sagt mange etterkommere, og jeg har sett at flere av dem «kan sin slektshistorie».

Historier på vandring medfører også spørsmål om sannhet. Hva som er riktig og ikke riktig vedrørende Garnesmordene, det ser jeg er oppe til diskusjon flere ganger i de nå 220 årene siden ugjerningen skjedde. Fakta og fortellinger blandes, og vi reflekterer ikke like godt over hva som er sannsynlig. Til slutt ett eksempel fra min egen familie:

Min mor, datter og jeg hadde nok en

Forfatter: Jon Peter Stav
Født: 1949
Bosted: Trondheim
E-post: jon.peter.stav@gmail.com

Dramatisk fødsel i Sparbu 1824

En barnefødsel er alltid forbundet med en viss risiko. Selv i dag når fødselslege eller jordmor er til stede og har de mest avanserte hjelpemidler tilgjengelig, kan i verste fall både den fødende og barnet dø i barselseng. I gamle dager var dette utfallet langt vanligere enn i dag, naturlig nok. Men som jordmora fra Verdal fortalte til avisa Innherred i sommer, er folkemunne kalt «krafskjærring»[2], som spiller hovedrollen i dette dramaet. Hun hadde erfaring som hjelpekone og hadde opparbeidet seg tiltro i lokalbefolkningen. De stolte på henne som fødselshjelper. Da Ingeborg Anna Olsdatter skulle føde, hadde ikke Iver Schey noen betenkeligheter med å tilkalle hjelpekona i stedet for den eksaminerte og ansatte

THI KJENNES FOR RETT:
Tiltalte Berethe Sivertsdatter Holtaunet, bør for uberettiget utøvelse av Gjordmoder-forretninger, å ha forbrutt til den beskikkede jordmor Jonetta Blom 1, en, spesidaler, samt for derved å ha bidratt til konen Ingeborg Anna Scheis og fosters død, å arbeide i Trondhjems Tukthus i 3, trende, måneder, endelig bør hun betale i salarium til defenser, lensmann Ertzaas, 4, fire, spesidaler samt nærværende aksjons omkostninger for øvrig, hvilket utredes etter amtets approberede regninger.[8]

Fangeprotokollen for Trondheim tukt-

Chamberlen-fødselstenger, funnet i Malden i 1813. Gjengitt hos Kedarnath Das, Obstetric Forceps (1929), etter Kilian (1842). Public

Forfatter: Liv Sofie Kjønstad
Født: 1957
Bosted: Levanger
Yrke: Tidligere juridisk rådgiver og personvernombud i Helse Nord-Trøndelag HF
E-post: lskjoenstad@hotmail.com

Folket på Nesset ved Levanger

Halvøya Nesset i Trondheimsfjorden, også kalt for Levangernesset, har vært bosatt i flere tusen år.[1] Hvor har nessebyggene kommet fra? Hvor lenge har de blitt og hvor har de flyttet? Disse spørsmålene er det umulig å gi et uttømmende svar på. Kildene kan likevel gi oss en del bilder, og her vil jeg vise noen fra slutten av 1200-tallet til 1900.

Quebec i Canada. Tjenestepike Christine Støp reiste sammen med dem.[75]

Hans Peter Tetli fra Leksvik kjøpte hovedgården på Hestøya og flyttet dit med familien i 1856.[76] Han solgte gården i 1868 og utvandret til Sioux City i Iowa i 1869 under navnet Hans Pedersen Hestøien.[77] Hans kone Ane Johnsdatter fra Melhus og barna fulgte etter i 1870. De tre eldste barna var født i Verdal og de fire yngste på Hestøya. Barna brukte Hestøen som etternavn da de reiste til USA.[78]

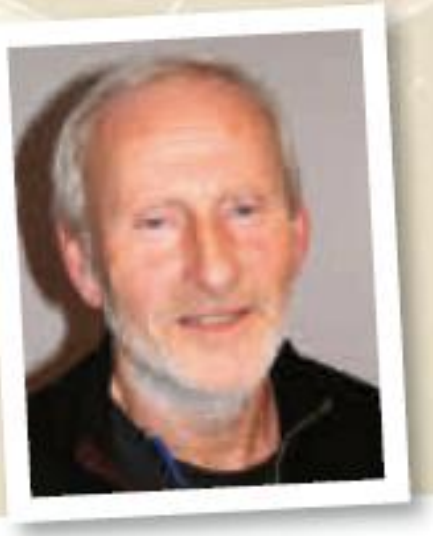
Utvandring til kronkolonien Natal i 1882

En gruppe fra Sunnmøre fikk tilbud om fri reise fra London til Durban og kjøp av land ved Umzumkuluelva i Marburg-settlementet ved Port Shepstone sør for Durban av kronkolonien Natals representant i London. De som utvandret måtte være rettskafne, edruelige, arbeidsomme og kristelige. Blant andre brødrene Johannes Kjønstad og Gustav Kjønstad med familier fikk delta på denne utvandringsekspedisio-

Norsk nybyggerliv i Natal – festskrift 1882-1932.

Gravstøtta til afrikaner Johannes Kjønstad (1844-1915) på Alstadhaug kirkegård. Foto: Liv Sofie Kjønstad.

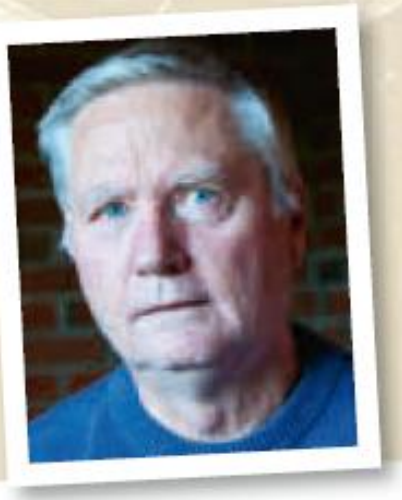
Forfattar: Åke Jünge
Fødd: 1947
Bustad: Verdal
Yrke: Pensjonert lektor
E-post: akejunge8@gmail.com

Ein bygdesamisk familie ved Indre Trondheimsfjord rundt år 1900

Rundt år 1800 var det berre i Beitstad 10-12 samefamiliar. Ein del var der i samband med syklusen i reindrifta. Andre budde der fast, sjølv om dei skifta buplass oftare enn gardsfolk. Vi finn dei i kyrkjebøker, folketeljingar og andre dokument. Her skal eg gjere greie for dei mange funna eg har gjort om berre ein av desse familiane på 1800- og tidleg 1900-tal.

Fem trauste arbeidskarar ved Trones bruk på Fleskhus, Verdal, ca. 1930. I midta: Ole Severin Liljestrand f. 1883. Til høgre svogeren Anders Ludvig Nikolaisen Sten f. 1882. Bilde lånt av May Oddrun Nyborg, Fleskhus.

Forfattar: Erik Stenvik
Fødd: 1946
Bustad: Steinkjer
Yrke: Utdannet veterinær. Har vært bonde, seniorrådgiver hos Fylkesmannen i Nord-Trøndelag
E-post: erik.stenvik1@gmail.com

«Det store hamskiftet» – da bygdefolk vart byfolk

Industrialiseringa og urbaniseringa av Norge frå andre halvdelen av 1800-talet skapte ein ny sosial og geografisk mobilitet for bygdefolk. «Det store hamskiftet i bondesamfunnet[1]» var det uttrykket forfattaren Inge Krokann[2] nytta da han skreiv om desse endringane i 1942. Garden, slekta og standen du kom frå fekk mindre å seie for yrkesval og bustad, og mange ætter vart spreidde for alle vindar. Her kan du lesa om kva som låg bak desse endringsprosessane, kva dei innebar, og som eit døme, kva utviklinga innafor nokre få generasjonar fekk å seie for ei slekt frå Nord-Trøndelag.

To sider frå ein salskatalog over landbruksmaskiner i 1878. Her ser vi korleis reiskap som skulle effektivisere landbruket vart marknadsført, tidleg i «det store hamskiftet». Lokomobilen var ei dampmaskin som, mellom anna, vart nytta til å drive treskeverka. Det gjorde slutt på den arbeidskrevande handtreskinga med sluggu. Hesteriva erstatta mange rakstertauser i slåttonna.

Forfatter: Beate Lutdal
Født: 1968
Bosted: Frosta
Yrke: Vernepleier
E-post: blutdal@gmail.com

Den ulykksalige hesteutstillingen og oppsigelsen hos majoren

Henrik Alfred Furunes 37 år f. 1883 - 1933

I papirene etter Henrik Alfred Furunes på Ekne finnes et artig brev fra 1920. Det er et oppsigelsesbrev fra da han jobbet i Mosjøen som gårdsbestyrer på Nyrud hos major Havig. Det er tydelig han ikke er fornøyd med arbeidsforholdene hos denne majoren! Han hadde skrevet brevet i to eksemplarer, samt at også kladden enda finnes. Kladden skrev han på baksiden av broren Lornts Ingemann Furunes sine meierikvitteringer, som han kanskje hadde til overs etter at han flyttet hjem. Så Henrik hadde gjort seg flid med brevet, men han nøyde seg ikke med det. Tre måneder senere kommer et lengre innrykk i avisa, etter at han hadde snakket med majoren. Jeg tenker at dette nok en gang viser at Henrik Furunes var en mann utenom det vanlige; han turte å stå opp for seg selv mot en slik overmakt på den tiden.

Bildet av Henrik fantes i et gammelt album på hjemgården til Henrik, Furuneset på Ekne, og Jarle Furunes eier bildet.

Den 20. juli 1920 skriver Henrik et brev som han leverer på kontoret til majoren, og som vi skal se, er tonen ganske krass. (For lesbarhetens skyld er brevet delvis gjengitt på bokmål.)

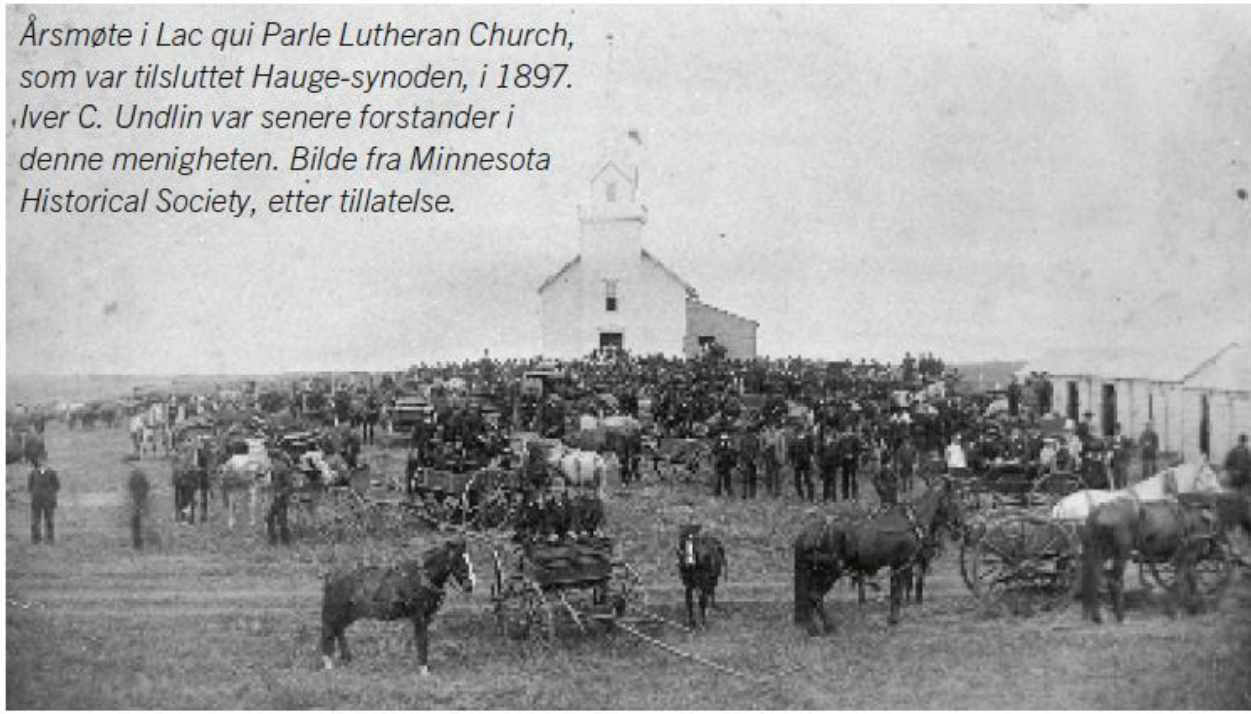
Major Havig tar her imot kong Haakon og dronning Maud i Mosjøen i 1906, så Havig var en viktig person i Mosjøen også 14 år før Henrik var der. Bildet eies av Digitalmuseet, Helgeland Museum.

Forfatter: Erik Fløan
Født: 1993
Bosted: Stjørdal
Yrke: Seniorrådgiver
E-post: erik.floean@gmail.com

Haugianere på prærien: Undlin-familien fra Åsen og norsk-amerikansk kristenliv og politikk

Mellom 1820 og 1920 utvandret 800 000 nordmenn til Amerika. Fra gamlelandet tok de ikke bare med seg sine evner og midler, men også sine tanker og forestillinger. Johan Arnt og Jonetta og deres barn fra Undlinan i Åsen tok med seg en haugiansk lekmannskultur som satte preg på kirkeliv og politikk i det amerikanske Midtvesten, og som vi kan finne spor av selv i vår egen tid.

Årsmøte i Lac qui Parle Lutheran Church, som var tilsluttet Hauge-synoden, i 1897. Iver C. Undlin var senere forstander i denne menigheten. Bilde fra Minnesota Historical Society, etter tillatelse.

Forfattar: Asbjørn Karlsen
Fødd: 1958
Bustad: Trondheim
Yrke: Professor
E-post: asbjorn.karlsen@ntnu.no

Wilhelm Moe sin allsidige karriere – Frå fiskarheim i Skarnsundet til fagleg arbeid i Steinvika

Wilhelm Moe vaks som farlaus opp i nokså tronge kår hos ein fosterfamilie i Skarnsundet. Saman med fosterfaren var han i ung alder fiskar. Seinare var han jektseglar og fekk seg eigen dekksbåt allereie som 18-åring. I 1915 flytta familien til Egge og busette seg snart i Steinvika ved Steinkjer. Han tok arbeid først som sagbruksarbeidar, tømmersoppar og snart fagforeiningsleiar, sidan skribent og båtbyggjar i Steinvika. På reisa kunne han dra vekslar på røynsler med fysisk arbeid på sjøen og anna kunnskap han hadde skaffa seg i ungdomen. Gjennom livet var identiteten knytt til sjøen og fagleg arbeid i meir enn ein forstand.

små kåra i Skarnsundet som han kom frå er karrieren hans oppsiktsvekkjande. På ei anna side var det nettopp desse vilkåra og det fysiske arbeidet som fiskar og jektseglar som gjorde den vidare karrieren som sagbruksarbeidar, fagforeiningsleiar, skribent og båtbyggjar i Steinvika mogeleg. Karrieren kunne ein fort ha kalla ei klassereise, men det skurrar. Ei klassemedveten reise er nok meir treffande. Identiteten til Wilhelm Moe låg i det faglege i meir enn ein forstand.

Portrett av den eldre Wilhelm Moe. Kjelde: Arbeideravisa 4.05.1956, side 3.

Forfattar: Jannicke Bjørvik
Fødd: 2002
Bustad: Trondheim
Yrke: Studerer master i kulturminneforvalting ved NTNU
E-post: jannibj@outlook.com

Menneska bak kiseventyret
Dei tilsette ved Ytterø Mining Company i 1865

Gard	Tilsette	Personar totalt	Folkesette hus
Forberg vestre	73	142	12
Forberg austre	25	82	11
Øvre	22	67	9
Stangerholdt	15	43	5
Værås vestre	10	45	7
Falstad vestre, Brustad austre og Brustad vestre	9	93	14
Brustad søndre	8	28	3
Barstad austre og vestre	6	46	5
Værås austre	6	45	6
Laugsand	4	22	3
Eid prestegard	3	68	9
Falstad austre	1	15	2
Lillebarstad	1	11	2
Bervin	1	7	1
Østviken	1	6	1

Oversikt over nordaustlege gardar som husa tilsette i 1865.[18]

Forfatter: Inger Johanne Pettersen
Født: 1953
Bosted: Trondheim
Yrke: Professor emerita
E-post: inger.j.pettersen@gmail.com

Bygda som ble gruveby – Malmsamfunnet og Fosdalens Bergverk fra ca. 1850-1940[1]

tung håndboring. Sikringstiltakene var minimale. Det var ikke hørselsvern, ikke hjelm og borestøv medførte alvorlig lungeproblem (silikose). Det var sparsomt med lys, og hver arbeider hadde håndholdt tranlampe når boring foregikk inne i fjellet. Losji fikk de første arbeiderne på gårdene i bygda.

Malmogruvas stoll 1911. En gruvestoll er en nesten vannrett gruvegang som går fra en fjellside og rett inn i gruva.

I de første par åra var det usikkert om malmforekomstene var drivverdige. Det svenske gruvekompaniet vurderte ulike alternativ for nødvendige investeringer i transport- og kai-anlegg samt diverse byggetiltak for drift og utstyr.

Transport av malmen: Skinnegangen fra gruva, skeidehuset og taubanestasjon. I skeidehuset ble malm og gråberg skilt før den ble lastet om til transport.

Gruvearbeidere utenfor det første skeidehuset ca. 1907-08.

Forfattar: Erik Stenvik
Fødd: 1946
Bustad: Steinkjer
Yrke: Utdannet veterinær. Har vært bonde, seniorrådgiver hos Fylkesmannen i Nord-Trøndelag
E-post: erik.stenvik1@gmail.com

Båten frå Oterbekken og Gjæslingulykka i 1906

Våren 2025 fekk eg høyre om ein stor, gamal båt på ein veglaus og fråflytta gard inst i Fjærangen, ei fjordarm innover frå det berykta havstykket Folla. Eg fekk kontakt med eigaren, Kolbjørn Otterbekk, og fortalde at eg gjerne ville sjå båten. Og han tok meg med til Oterbekken, der forfedrane hans heldt til i fleire generasjonar. Det som i si tid var to gardar utgjer i dag eit einestående kulturmiljø, som eigarane har tatt godt vare på. Både ute og inne fortel det om korleis livet var for dei som budde der. Og båten, som eg hadde kome for å sjå, er sjølve juvelen i krona. Ikkje berre det at han er i god stand, han har også ei dramatisk og veldokumentert historie å fortelje. Da uveret slo til den 2. mars 1906, og skapte det som er kalla «den andre Gjæslingulykka»[1], var firroringen frå Oterbekken på havet. I orkanen kryssa han Folla, og etter ferda mellom skjær, båar og brott kom han i land på Otterøya – med mannskapet i live.

frå Foldereid i den same låven i 1903, på låvebrua, ein etasje over låvegolvet der han står på i dag. Det var oldefar hans, Karl Otterbekk, som hadde tinga seg ny båt for bruk under skreifiske i Gjæslingan.

Mykje av det opphavlege utstyret til båten er framleis til stades, slikt som garnrull, vadbein, årer, pumpe og auskar. I bakgrunnen heng torskegarna. Mast og styre finst òg, men seglet er vekke. Foto Erik Stenvik.

GJÆSLINGULYKKA.

I 1906, tre år etter at båten vart bygd, var ikkje Karl sjølv med på fiske i Gjæslingan. Han overlèt til bror sin, Ole Edvard[4], fødd i 1849, å vera høvedsmann. Sonen Johannes, som overtok båten seinare, var med som del av

Det hadde kvar sin halvfjerderømming.

Utror frå Sør-Gjæslingan kring år 1900. Færingar, sekstringar, firroringar og nokre større båtar er på veg ut på feltet. Det er maksvær, og dei fleste ror, men vi ser fleire båtar med snei-rigg som har segl oppe. Postkort, ukjend opphavsmann.

Den 2. mars 1906 vart fiskarane overraska av ein orkan frå nord-nordvest ute på Gjæslinghavet. Hans Jensen Oddvik, som var med i ein av båtane den dagen, fortalde i eit lydopptak frå 1950-talet om kva som hendte. Det som følger er tufta på hans minner.

Det var stilla om morgonen da dei rodde ut for å dra garna ved Litjkråka, eit skjær austom fyret på Haraldøykråka.

Forfatter: Signe Heggset
Født: 1967
Bosted: Trondheim
Yrke: Barnehageassistent
E-post: signehegg@gmail.com

Leif Tømmeraas, en snåsning i første verdenskrig. Beretninger fra slagmarka.

Trønder faldt i krigen.

Leif Tømmeraas.

Blandt det ganske store antal nordmænd som har latt sig hverve i Kanada for at delta i krigen paa de alliertes side, findes der kjæmpet i de kanadiske rækker paa vestfronten og udmerket sig gjentagne gange i de blodige kampe dernede. Flere gange var han tilbudt at bli forfremmet, men han avslog det altid, da han, som han selv uttrykker sig i et brev til sine forældre, syntes det var umulig at kommandere kameraterne i døden, heller vilde han selv bli kommandert«.

Nu er altsaa den kjække trøndergut faldt — sandsynligvis i engelskmændenes store offensiv i slutten av mars. Sidste brev fra ham er nemlig datert 26de mars. I midten av juni begyndte hans forældre paa Snaasen at faa tilbakesendt sine breve paatrykt følgende, som ikke er til at ta feil av: »Killed in action«. Og nu kommer det ene brev efter det andet tilbake med samme paatryk.

Leif Tømmeraas er død — den modige trøndergut har git sit liv paa Nordfrankrikes blodgjødde jord. Han blev 26 aar.

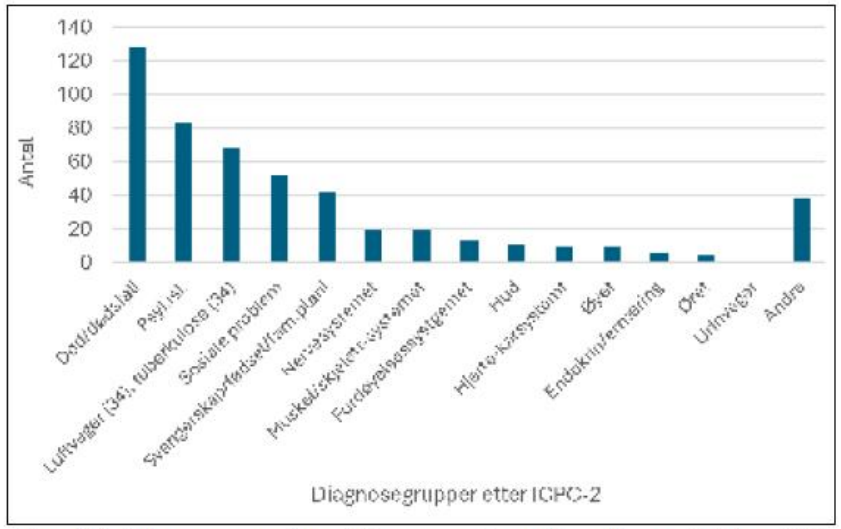
Ovenstaaende billede som er tat ved fronten, viser Tømmeraas i kanadisk uniform.

Høsten 1917 ble det kjent at Leif Tømmeraas hadde falt i krigen. Her fra avisa Trøndelagen, mindre utgave av Nidaros, 11. september 1917:... I midten av juni begyndte hans forældre paa Snaasen at faa tilbakesendt sine breve paatrykt følgende, som ikke er til at ta feil av: «Killed in action».

Forfattar: Jostein Holmen
Født: 1947
Bustad: Verdal
Yrke: Pensjonert lege
E-post: jostein.holmen@outlook.com

Olav Duun: Relevant også for helsepersonell i dag?

Figur 1. *Ved gjennomgang av Duuns 25 romanar og tre novellesamlingar registrerte eg 503 diagnosar. Figuren viser rangering av diagnosegruppene ved bruk av ICPC-2.*[1]

av 6-7000 nordmenn kvart år. [3] Det var mest unge menneske mellom 15 og 35 år som fekk tuberkulose, og med sjukdommen følgde mangeårige lidingar, kanskje sanatorieopphald langt frå heimen, isolasjon, frykt, og – ikkje minst – skam.

Dette får vi eit eksempel på alt i Duuns første roman «Marjane» (1908). Her møter vi Helge som er forelska i Marjane, ei ikkje særleg original ytre handling. Dei er glad i kvarandre, men det er noko med Marjane som Helge ikkje får tak i. Av og til er ho nedfor og kjem med halve setningar om at ho *«ikkje er som dei andre»*, *og at «det er inga lykke med meg»* og *«stakkars deg, du veit ikkje»*. På denne måten er det noko usagt mellom dei når Helge reiser ut på fiske. Når han kjem heim etter nokre månader, ser han at det er strødd granbar på vegen nedanfor garden der Marjane bur, som teikn på at det har vore gravferd, og han reknar med at det

«Syk pike». Edvard Munch (1885-1886). Tuberkulosen var ein langvarig, ofte «stille» sjukdom som tok mange unge liv på Duuns tid. Alt i Duuns første roman «Marjane» (1908) skildrar han korleis sjukdommen kunne vere tabuisert, og kor tragisk det er når Marjane døyr i 17-18-års alderen. Foto: Munchmuseet.

Forfatter: Truls Eggen
Født: 1954
Bosted: Snåsa
Yrke: Pensjonist
E-post: eggentruls2@gmail.com

Jernbanen gjennom Snåsa, tilbakeblikk og – framtidsvon?

I 2026, nærmere bestemt 30. oktober, er det hundre år siden både Jørstad og Snåsa stasjon ble offisielt åpnet. Agle og Lurudal stasjon fulgte etter den 30. nov. 1929, da strekningen videre til Grong også ble offisielt åpnet. Begge «åpningene» skjedde uten offentlige seremonier, noe som skiller seg fra de aller fleste andre strekningsåpninger i jernbanens historie.

I tillegg til stasjonene var det holdeplasser hvor det var mulig med på- og avstigning flere steder langs linjetraseen. Fra nord til sør: Myrset, Bomo, Brønstad, Flekkan, Starrgrasmyra (ved Jørstadbrua) og Strindmoen. Ikke nok med det; det var også sidespor ved Starrgrasmyra, på Brennmya og på Myrset. Jernbanen ble bygd for bruk, og det var flere jernbaneboliger langs jernbanen hvor det bodde folk som hadde som oppgave skjøtte anlegget.

Brevet til Trondhjems formandskab

Snåsningene, med lensmann Brede og kommunetoppene i spissen, gjorde en stor innsats for å få med seg støttespillere i regionen og på amtsting og storting. Et meget talende eksempel på dette finner en i en avskrift – ført i pennen av Brede - av et brev fra Snåsalinjekomitéen til formannskapet i Trondheim i 1902. Det var viktig for komiteen at amtets hovedstad støttet Snåsalinja. «Trondhjems formandskab» var her viktig, og her måtte de fri til byens fremste folkevalgte med til dels snedig argumentasjon. I brevet fra 1902 – som er en studie i taktisk argumentasjon - leser vi følgende, skrevet med datidens språk og kansellistil (Sunde var navnet på Sunnan på den tida):

«Til Trondhjems formandskab.

Som det vil være det ærede formandskab bekjendt, har det i nordre Trondhjems amt været en noksaa stor meningsforskjell angaaende linievalget for en fortsættelse af Hell – Sundebanen, fra banen kan føres videre, det være seg over Beitstaden eller over Snaasen. Sagen skulde altsaa udsættes og diskutionen gjenoptages i hele sin bredde, naar tid og omstædigheder dertil maatte ansees beleilige.

Forfatter: Torstein Bruvoll
Født: 1958
Bosted: Snåsa
Yrke: Pensjonert lektor
E-post: toeng2012@gmail.com

Okkupasjonstid, unntakstilstand og et prestemøte i Grong

6. oktober 1942 erklærer Reichskommissar Josef Terboven fra Trondheim torg sivil unntakstilstand i Trøndelag (Sør- og Nord-Trøndelag), samt deler av Nordland fylke. Mørket er i ferd med å senke seg over landet vårt, men i prestegårdene rundt om i landet er det en glød av motstand som tennes. Prestene følger sin samvittighet framfor ordrene fra okkupasjonsmakten, mange prester forlater sitt embete, -møteprotokoller fra Regjeringsmøtene til ministerpresident Quisling vitner om masseflukt av prester våren 1942. Påskeaften, femte april 1942, forlot over 90 prosent av alle prester i landet embetet sitt. Til sammen mer enn syv hundre prester forlot stillingen sin. Situasjonen var allerede anspent når prestemøtet skulle holdes i Grong på høsten.

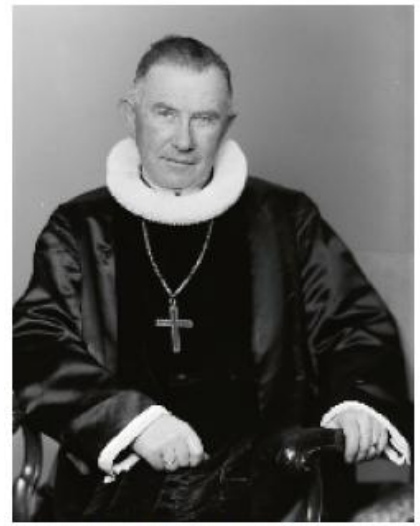
Kirken.

(NTB) Ministerpresidenten har den 7 april 1942 vedtatt:

1) Lov om adgang til utnevnelse av misjonsprester, norsk-amerikanske prester og kvalifiserte legmenn uten teologisk embetseksamen til geistlig embete.

2) Lov om utnevnelse av biskopper i den norske kirke.

Lovforslaget inneholdt 5 punkter, men de to første punktene og spesielt det første skapte mye strid blant kirkens folk.

Eivind Berggrav.Han ble arrestert av Gestapo april 1942. Kilde: Wikipedia.

Lørdag 11.april 1942 hadde Quisling et lengre innlegg i avisa *Nord-Trøndelag & Inntrøndelagen*, noe som måtte virke som en tordentale og som satte fyr på kirkedebatten:

«(…) Det som det hele gjelder, er dog ganske enkelt statsfiendtlig og landsforrædersk virksomhet under kristendommens maske, og vel innerst inne kanskje bare personlige interesser og ambisjoner…

(…) Disse folk må uten kruseduller behandles som det de er: bedragere og forrædere (…) Mange kristne mennesker i dette land vil kanskje synes at det er utrolig at kirkens menn kan være slik og opptre slik. Det er imidlertid dessverre sannheten. Og det ville være en feil å yte disse folk endog en rest av den respekt som man er tilbøyelig til å vise den stilling de så skammelig har misbrukt.»

Et prestemøte

I Namdal prosti og Snåsa prestegjeld var stemningen mellom prestene og den tyske okkupasjonsmakt utover 1942 anstrengt. Men prostiet prøvde så godt de kunne å holde aktiviteten ved like tross vanskelige tider. Pastor Ola Røkke og hans kone Solveig inviterte til et prestemøte i Grong høsten 1942. Det var det første møtet siden møtet i Snåsa i 1939. Foruten vertskapet møtte prost Peter Kopreitan, pastor Kringen og pastor Bolstad med frue. Fra Snåsa møtte kona til Snåsaprest Sigvard Strømme. Han ble tatt ut av prestetjeneste i april samme året.

Møtet i Grong ble mer dramatisk enn forventet skal vi snart se. Men først skal prestene som stilte til møtet i Grong gis en kort omtale.

Prester som stod opp mot nazismen i Indre Namdal

OLA RØKKE

Røkke (1900-1989, f. Stjørdal)) var prest i Grong i to perioder, årene 1927-1939 og i årene 1945-1957. I likhet med Snåsaprest Strømme (nedenfor)

Retting om Anton Røstad i årbok 2025

I årboka for 2025 hadde Kenneth Kiplesund ein utmerka artikkel om tre folkeminnesamlarar frå Nord-Trøndelag: Karl Braset, Edvard Kruken og Anton Røstad. I samband med Anton Røstad vart det gjort to feil som eg no vil rette opp.

For det første kom eg i baksideteksten i skade for å påstå at Anton Røstad kom frå Levanger. Og det gjorde han ikkje. Anton Røstad kom frå garden Søraker i Vinne i Verdal. I farta tenkte eg feil og kopla Anton til Røstad på Levanger.

For det andre vart det brukt feil bilde av garden Anton Røstad kom ifrå: Søraker i Vinne. Her er ferskt bilde frå Søraker, kalla Søråkkan på folkemunne lokalt. Eg bur sjølv i Vinne og har opp gjennom åra gått forbi Søraker hundrevis av gonger. Da er det godt gjort ikkje å oppdage at 2025-bildet var feil.

Men i innspurten med ei bok på 260 sider som inneheld over 100 illustrasjonar, kan ein redaktør aldri bli skjerpa nok.

Eg ber om orsaking for tabbane. Eg vil gjerne ha melding frå vakne lesarar dersom de oppdagar noko liknande i kommande årbøker.

Gardstunet på Søraker i Vinne i Verdal. Her vaks Anton Røstad fødd 1892 opp som nest yngst av 10 søsken. Foto: Åke Jünge august 2026.

Årsmelding for Nord-Trøndelag historielag 2025

Nord-Trøndelag historielag er en regional organisasjonsmessig overbygning for 18 lokale historielag i midtre del av Trøndelag. Lagene har over 5000 medlemmer, noe som tyder på stor lokalhistorisk interesse.

Styret har bestått av:
Ole Tronstad, Inderøy, leder
Per Harald Ressem, Beitstaden, kasserer
Arnt Stavseth, Frosta, sekretær
Åke Jünge, Verdal, styremedlem
Hillfrid Gustad, Forr, styremedlem

Varamedlemmer til styret:
Karin Kristoffersen, Skatval
Ingrid Lillevold, Meråker
Olav Moe, Snåsa

Valgkomité:
Torild Dyrstad, Forr
Sveinung Havik, Levanger

Revisor:
Arne Klæth, Stjørdal

Det er holdt 4 styremøter og behandlet 11 saker pluss noen informasjonsaker.

Årsmøtet 2025

Årsmøtet 2025 ble holdt i Meråker på Verksgården i Kopperå 22. mars, og samlet 30 delegater. Årsmøtesakene ble behandlet etter vedtektene.

Det ble diskutert ulike tiltak for å bedre økonomien i laget.

Årsmelding og Regnskap ble godkjent. Budsjettet ble godkjent med de endringer som framkom i møtet.

Etter årsmøtet fikk vi orientering om historien til Kopperå og vi fikk en guidet tur i kirka i Kopperå. Meråker historielag orienterte om sitt arbeide.

Årboka vår

Opplaget til årboka er endret fra 600 til 550. Dette fordi løssalg gjennom bokhandler og antallet abonnenter ikke øker. På grunn av naturlig avgang har vi prøvd å verve nye abonnenter gjennom styrene i lokallaga, med varierende resultat. Målsettinga om 3 nye abonnenter per lokallag er ikke nådd. Det er heller ikke alle lokallag som arbeider aktivt med å spre årboka. Styrets medlemmer og årbokredaksjonen har vervet en del, pluss at tilbud på facebook-sidene har resultert i en håndfull abonnenter, - nok til å veie opp for frafallet.

Samarbeidet med BK AS på Steinkjer har fungert utmerket og resultert i ei årbok av høg kvalitet. Samarbeidet fortsetter. For å få ned prisen har vi godtatt at årboka de to siste åra har blitt trykt i Latvia.

Storparten av årboklageret befinner seg fortsatt i Malm – om lag 1200 bøker – og deler av disse årgangene vil gradvis bli overført til egnet lagerplass på Verdal Bibliotek.

Redaktør gjennom mange år, Åke Jünge, har gjort flere fremstøt for å presentere og markedsføre årboka. Det er vanskeligere enn før å få lokalavisene til

Lokallaga i Nord-Trøndelag historielag
Årsrapporter for aktivitet i 2025

Forr historielag

Stiftet 1977

STYRET:

Leder	Jon Anders Bratberg
Nestleder	John Følstad
Kasserer	Ingrid Bøe Sletten
Sekretær	Hillfrid Gustad
Styremedlem	Odd Robert Hatling
Arkiv	Torild Dyrstad
Kalenderkomite	Arnold Molden og Ivar Binde
Årbokkomite	Rasmus Ystad, Anne Skjeflo og Ingrid-Marie Aassve-Aune
E-post:	jon.anders.bratberg@online.no
Medlemstall:	75

PUBLIKASJONER:

- Årbok. Kalender. Bygdebøker for Stod. Husmannsplasser og husmannsfolk i Stod. Stodmålet, dialektord. Folketellinger. ANDRE AKTIVITETER: · Foredrag med Jostein Molde, 200års jubileum for starten av utvandringen til Amerika. Ekskursjon til tuftene av krigsfangeleiren på Valøy, Øystein Lillegård guide. Brysæomvækka i Stod. Bygdedag i Stod. Krigsminnesmerke Tangen. Steinkjer museumslag. Digitalisering av foto.

ANDRE AKTIVITETER:

- Foredrag med Jostein Molde, 200års jubileum for starten av utvandringen til Amerika. Ekskursjon til tuftene av krigsfangeleiren på Valøy, Øystein Lillegård guide. Brysæomvækka i Stod. Bygdedag i Stod. Krigsminnesmerke Tangen. Steinkjer museumslag. Digitalisering av foto.

Åsen Museum og Historielag

Stiftet 1986

STYRET:

Leder:	Hans Christian Wennevold
Nestleder:	Trygve Rushfeldt
Styremedlemmer:	Ivar Hokling, Magnar Kvittem og Arne Langås
Vara til styret:	Ragnhild Haugen og Bjørg Rangul
Nettside:	https://aasenhistorie.no/
E-post:	post@aasenhistorie.no
Medlemstall:	72, derav 2 æresmedlemmer (pr. 31.12.2024)

PUBLIKASJONER:

- Åsen Bygdekalender
- Medlemsblad

ANDRE AKTIVITETER:

- Innredning av nytt museumsbygg på Elvheim.
- Ulike aktiviteter på Elvheim i løpet av året: Kaffesalg og brukthandel hver torsdag i sommerhalvåret, bygdedag første søndag i juli.
- Museumsdag på Gammelmeieriet på høsten.
- Registrering av gamle foto og arkiv.
- Styreplass i Levanger Fotomuseum og deltakelse i Museene i Levanger (MiL).

Årboka treng fleire tingarar

Abonnementet er gratis og gjeld til du seier opp.

Som abonnent får du årboka 100 kroner under diskprisen i bokhandelen, pluss fjorårets bok gratis. Du får boka direkte på ditt lokale bibliotek eller i postkassa di rundt 1. desember kvart år.

Gamle og nye abonnentar får kjøpe årbøker frå 2023 eller før for ein billeg penge: 3 for 100, 10 for 300.

Vi har enno lager for dei fleste årbøkene etter 1970.

Bestill frå kasserar Per Harald Ressem,
e-post: pehare@hotmail.com

Vipps-nummer Nord-Trøndelag historielag: **#726464**